

РЕШЕНИЕ

№ 371

гр. Ямбол, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Георгиев

при участието на секретаря Е.Г.А.В.

като разглежда докладваното от Георги Ст. Георгиев Гражданско дело № 20222330103305 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба на „Вива Кредит“ ООД, с която се претендира, ответника П. Р. П. да бъде осъден да им заплати сума в общ размер на 5105, 06 лв., представляващи неплатени суми по договор за паричен заем от *** г.

В исковата молба се твърди, че на *** г. между ищцовото дружество в качеството им на кредитодател и ответника в качеството на кредитополучател бил сключен договор за кредит ***. По силата на този договор на ответника бил предоставен потребителски кредит, под формата на кредитна линия с възможност за еднократно или многократно усвояване на главницата, до размера на одобрения кредитен лимит. Срока на кредита бил за 12 месеца, при уговорен фиксиран годишен лихвен процент в размер на 15 %. Кредитодателя се задължавал да не променя лихвения процент, за което обстоятелство кредитополучателя заплащал такса ангажимент, а именно 0,07 % на ден върху усвоената и непогасена главница, като същата се начислявала ежедневно и се дължала в края на всеки тридесетдневен период от усвояването на главницата/глевниците. Било договорено, че при погасяване на усвоената главница в рамките на 10 дни от нейното усвояване, не се дължали начислените договорна лихва, такса ангажимент за ФЛП и неустойки за неизпълнение на задълженията по договора, ако има начислени такива, а се заплащала чистата стойност на главницата. Условието се прилагало само при първоначално усвояване на главницата в пълен размер с подписването на договора за кредит, както и при всяко частично усвояване на главници от кредитния лимит, но само ако са погасени всички дължими суми, в това число и главници преди съответното усвояване. Също така в договора бил посочен ГПР в размер на 49. 32 %. В договора било уговорено, че 5 дни от подписването на същия кредитополучателя се задължавал да представи съгласие за директен дебит по

банковата си сметка за целия срок. При непредставеното на такова, в края на всеки тридесетдневен период от усвояването на главница, се начислявала неустойка в размер на 2 % от усвоената, но непогасена главница, която се дължала в едно с текущото месечно задължения в края на 30-дневен период. Били посочени и допълнителни условия в тази връзка. Също така било договорено, че до 5 дни от подписването на договора, както и два дни преди изтичането на всеки 30-дневен период за заплащане на текущо задължение, кредитополучателя се задължавал да предостави удостоверение за липса на задължения по чл.87 ДОПК, от което да било видно, че няма задължения, както и удостоверение за настоящ адрес. При непредставянето на което и да е от двете удостоверения, или ако било налице наличие на задължение към държавни и общински органи, се начислявала неустойка в размер на 0.5 % от общия размер на усвоената и непогасена главница за всяко от непредставените удостоверения, като начислената неустойка била част от текущото задължение и се дължала в края на всеки 30 дн. период, като в договора били посочени и допълнителни условия в тази връзка. При забава на плащането на което и да е парично задължение се дължала законна лихва за всеки ден забава, както и при забава в плащане на текущо задължения се дължали разходи за действия по събиране на задълженията в размер, съгласно Тарифа за допълнителен пакет услуги- vip обслужване по продукт „*** “ и такси за действия по ограничаване на негативните последици при просрочие, която представлявала приложение към договора.

В изпълнение на задълженията си по договора ищцовото дружество на 11.10.2021 г. привели по сметка на ответника сумата от 3000,00 лв., с основание по договор за заем ***, като съгласно погасителния план посочената сума, представлявала и предоставения кредитен лимит, като същата била усвоена еднократно от ответника. В периода 10.11.2021 г. – 11.12.2021 г. по договора за кредит била внесена сума в общ размер на 371,00 лв., като с тази сума били погасени части от главницата, такса ангажимент за ФЛП и неустойки, като след дата 11.12.2021 г. плащанията били преустановени.

С оглед на това по посочения договор за кредит ответника дължал на ищцовото дружество посочените в исковата молба суми, за което се иска неговото осъждане и заплащане на разноски за настоящата инстанция.

Ответникът в срока по чл.131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба, чрез назначения му от съда особен представител адв. М. Х.- ЯАК. Предявените искове се оспорват, като се твърди, че ответника не бил сключвал договор с ищцовото дружество и не бил получил заемната сума. Не било ясно и не било посочено по какъв начин ответника кандидатствал за паричния заем, липсвало доказателства за постигнато съгласие за сключване на посочения договор за заем, не било ясно по какъв начин ответника е попълнил заявка за кандидатстване, като приложения хартиен носител не било достатъчно за обосноваване на извод за съгласие за сключване на договор за заем между страните. На ответника не била представена преддоговорна информация, като приложеното платежно нареждане не установявало факта на получената сума. Ако все пак се установявала облигационна връзка между страните, то задължението на ответника следвало да бъде до размера на действително получените парични средства, с оглед на това, че в договора били налице клаузи, които били нищожни по смисъла на чл.26 ЗЗД и неравноправни такива, по смисъла на чл.143, т.5 и чл.147, ал.1 ЗЗП. Същите не отговаряли и на изискванията на чл.10, ал.1, т.1-7, т.9, т.11 и ал.2 ЗПК, като фактически с договора се претендирали необосновани високи обезщетени. Тези клаузи противоречели на добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, с оглед на това,

че нарушавали принципа на справедливост и излизали извън обезпечителните и обезщетителни функции, които законодателя определял за неустойка. Също нищожна била и такса „ангажимент“, поради противоречието и със закона. Нищожна била и договорната клауза за заплащане на такси и комисионни, свързани с усвояване и управление на кредита. Също така договора за потребителски кредит бил недействителен, като потребителя дължал връщане само на чистата стойност по него, като липсвала ясно разписана методика на формиране на ГПР и кои компоненти се включвали в него. Предвидените неустойки също противоречели на добрите нрави, като нарушавали принципа на справедливост и излизали извън обезпечителните и обезщетителни функции, които законодателя определял за неустойка. Искане се отхвърляне на исквете като неоснователни и недоказани.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител. С депозирано писмено становище заявява, че поддържа исквете и моли за уважаването им.

В с.з. ответника се представлява от назначения му от съда особен представител и моли за отхвърляне на исквете, като неоснователни и недоказани.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

По делото е представен Договор за кредит “****”, от който се установява, че на *** г., между "Вива кредит" ООД, като кредитодател и ответника П. Р. П., като кредитопучател, е сключен договор, по силата на който ищцовото дружество се е задължило да предаде в собственост на ответника сумата в размер на 3000,00 лв., със срок на кредита – 12 месеца, при фиксиран годишен лихвен процент (ГЛП) - 15,00 % и годишен процент на разходите (ГПР) - 49,32 %, а кредитополучателя П. Р. П. е поел задължение да върне предоставената му в заем сума при договорените условия. Предоставеният кредит е потребителски кредит под формата на кредитна линия, с възможност за еднократно или многократно усвояване на главница, до размера на одобрения кредитен лимит.

Представена е още справка, погасителен план по договора за паричен заем № ***/*** г. на П. Р. П. с правно основание чл.366 ГПК, както и справка изготвена въз основа на информация от ERP- система на дружеството и счетоводното отразяване на записите по договор за заем и погасителен план към него, подписани между ищцовото дружество и ответника и платежни нареждания от 10.11.2021 г. за кредитен превод на сумата от 180 лв. и 3000 лв. Представено е и Приложение № 1 от тарифа за допълнителни пакет услуги- vip обслужване по продукт “****” и такси за действия по ограничаване на негативните последици при просрочие.

От заключението на вещото лице-икономист,счетоводител,извършило назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза,е установено,че предоставения кредитен лимит по договор за кредит“****” № ***/*** г.е в размер на 3000 лв., която е усвоена еднократно на 11.10.2021 г., чрез банков кредит по сметка в „Уникредит Булбанк“ АД с титуляр П. Р. П. и наредител „Вива Кредит“ ООД. За периода 10.11.2021 г. – 11.12.2021 г. по договора за кредит е внесена сумата в размер на общо 371 лв., с които са погасени вноски № 1 и № 2 от погасителния план, описани в таблица № 1 на експертизата. Последната вноска е извършена на 11.12.2021 г., след което плащанията са преустановени и след като е взет предвид извършените плащания, размерът на непогасените задължения по посочения договор за кредит възлизат на общо 5030,11 лв., описани в таблица № 1. Размерът на лихвата за забава, за периода от датата, следващ падежа на всяко текущо задължение, до датата на изтичане срока на

договора- 08.10.2022 г. е в размер на 77, 98 лв., а размерът на лихвата за забава , за периода от датата, следващ падежа на всяко текущо задължение, до датата на исковата молба 13.12.2022 г. е в размер на 169, 39 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи:**

За да бъдат уважени предявените искове по чл. 240, ал.1 и ал.2 ЗЗД, вр. чл.99 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, ищецът следва да установи, при условията на пълно и главно доказване, наличието на посоченото облигационно правоотношение - сключен чрез средствата за комуникация от разстояние Договор за кредит „ ***“ № ***/ ***, съобразно изискванията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние - ЗПФУР (негова е доказателствената тежест да установи, че е предоставил информация на потребителя, съгласно чл.8 ЗПФУР , както и че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора), предаването на уговорената сума на ответника, уговорения падеж на договора, настъпването на изискуемостта на претенциите, както и да установи вземанията си по размер.

При установяването на фактическия състав на вземанията ответника следва да докаже, че задълженията са погасени.

Съгласно чл.6 ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече, т.е. не е необходимо едновременното им физическо присъствие (арг . чл.6, вр. § 1, т.2 ДР на ЗПФУР) - напр. електронни формуляри в интернет, разговори по телефон, кореспонденция по имейл и др. Съгласно чл.18, ал.1, т.1 и ал.2 ЗПФУР, доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя, като за доказване предоставянето на преддоговорна информация, както и на изявления, отправени съгласно ЗПФУР , се прилага чл.293 ТЗ, а за електронните изявления – Законът за електронния документ и електронен подпис (с ДВ бр. 85/24.10.2017 г. е променено заглавието му на Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги). Нормата на чл.18, ал.5 ЗПФУР предвижда, че за договора за предоставяне на финансови услуги от разстояние се прилагат и чл.143-148 Закона за защита на потребителите.

В настоящия случай кореспонденцията между кредитодателя и кредитополучателя е била изцяло електронна, което се оспорва от ответника, чрез назначения му особен представител. Електронното изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и представяне на информацията, като негов автор е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител, а титуляр - лицето, от името на което е извършено електронното изявление – чл.2, ал.1, вр. чл.4 Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ). Съгласно разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, вр. чл.3, т.35 Регламент (ЕС) № 910/2014 г. на Европейския парламент и на Съвета от 23.07.2014 г. "електронен документ" означава всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, включително в текстови запис, а съгласно чл.3, ал.2 ЗЕДЕУУ писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление. За "електронен подпис" по смисъла на чл.13, ал.1 ЗЕДЕУУ, във вр. чл.3, т.10 от Регламент (ЕС) № 910/2014 г., се считат данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна

форма или са логически свързани с тях, и които титулярът на електронния подпис използва, за да се подписва. Според нормата на чл.13,ал.4 ЗЕДЕУУ, правната сила на електронния подпис и на усъвършенствания електронен подпис е равностойна на тази на саморъчния подпис, когато това е уговорено между страните.

В настоящия случай от приетите по делото писмени доказателства, а именна посочения договор за кредит и декларация по чл.42, ал.2, т.2 ЗМИП се установява, че страните са сключили договора след одобрение на ответника за оказване на финансова услуга - предоставяне на заем, който е изпратен на посочената от него електронна поща електронен формат на договор за кредит от разстояние, преддоговорна информация и общите условия, както и код за потвърждение. Кореспонденцията между кредитодателя и кредитополучателя е била проведена по описания от ищеца начин, посредством www.***.bg. Ответника е потвърдил сключването на договора, като отворил изпратения от заемодателя линк за потвърждение www.***.bg, въвел кода от изпратеното му по телефона съобщение и натиснал бутона "Потвърди". Следователно чрез активиране на въпросния линк се счита, че потребителят е потвърдил съгласието си за сключване на договора. В раздел IV. Процедура за сключване на договор от разстояние в т.2.4 изрично е записано, че след като кандидатът направи потвърждение на посочения линк, договорът за предоставяне на потребителски кредит от разстояние между потребителя и "Вива Кредит" ООД се счита сключен. Сумата е изплатена на ответника с платежно нареждане от 11.10.2021 г. по сметка в „Уникредит Булбанк“ АД, с основание по договор за заем № *** и наредител „Вива Кредит“ ООД, за които обстоятелства са представени доказателства, неоспорени от ответника.

Предвид гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че по силата на Договора за кредит ****“ № ***/ *** г., сключен чрез средствата за комуникация от разстояние , между страните по делото е възникнало валидно облигационно правоотношение, по което кредитодателят е предоставил надлежно преддоговорна информация и е изпълнил основното си облигаторно задължение реално да предостави на ответника заемната парична сума от 3000,00 лв., за срок от 12 месеца , при договорен фиксиран годишен лихвен процент 15 % и годишен процент на разходите в размер на 49,32 %.

В процесния случай от ССЕ, неоспорена от страните се установява, че по процесния договор от ответника има извършвани плащания в размер на общо 371,00 лв., като с тази сума е погасена част от главницата в размер на 1,50 лв., договорна лихва в размер на 75,00 лв., такса „ангажимент“ в размер на 126,00 лв., неустойка по чл.15, ал.4, 5 и 6 в размер на 28,00 лв., неустойка по чл.15, ал.4, 5 и 6 в размер на 28,00 лв. и неустойка по чл.15, ал.1, 2 и 3 в размер на 112,50 лв., изчислени от вещото лице, съгласно неговата компетентност.

Тук е мястото да се посочи, че с оглед препращането към чл.293 ТЗ, относно доказване предоставянето на преддоговорна информация и за изявления, отправени съгласно ЗПФУР , ответника не може да се позовава на липса на съгласие за сключване на договора, ако от поведението му може да се заключи, че не е оспорвал действителността му – арг. чл.293,ал.1 ТЗ. Съдът счита, че в настоящия случай от поведението на ответника може да се направи извод, че същия не е оспорил действителността на процесния договор за кредит, след като заемната сума е била отпусната, усвоена от него и извършените частични плащания. Настоящия съдебен състав не споделя възраженията на ответника, чрез назначения му особен представител, че договора за кредит „****“ № ***/ *** г. е нищожен поради противоречие с добрите нрави (чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД) и поради това, че е сключен

поради неспазвани на нормите по чл. 11, т.9 и т.10 ЗПК, вр. с чл.22 ЗПК, с произтичащите от това последици по чл.23 ЗПК, като потребителя дължал връщане само на чистата стойност на паричния заем, но не дължал лихви и други разходи по заема. В настоящия случай в посочения договор ясно е посочено, съгласно изискванията на закона, годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, към момента на неговото сключване. В случая е договорена фиксирана лихва, като ГПР съответства на разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК, която ограничава размера на ГПР до петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения в лева, определена с постановление на МС на РБ. В случая ГПР, свързан с параметрите по договора за потребителски кредит, не надвишава този размер, тъй като е под 50% (законната лихва е определена от МС и включва основния лихвен процент плюс 10 пункта). В тази насока съдът не споделя посочените по горе възражения които да доведат до недействителност на процесния договор за кредит, която да доведе до приложението на чл.23 ЗПК.

Не така стои обаче въпроса за такса ангажимент за фиксиран лихвен процент, която според настоящия съдебен състав има самостоятелен характер. Тази такса се преценя от съда за недействителна, като нейната недействителност обаче не засяга действителността на договора за кредит. В тази насока следва да се отбележи, че ищцовото дружество е можело в договора да уговори и по висок фиксиран лихвен процент, а не такса ангажимент за фиксиран лихвен процент, а именно 0,07 % на ден върху усвоената и непогасена главница. В тази насока настоящия съдебен състав приема, че условията на договора в частта за „такса ангажимент за фиксиран лихвен процент“ не е ясна и разбираема, като същата е неравноправна.

Съгласно чл.143 ЗЗП, неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. Клаузата в договора за „такса ангажимент за фиксиран лихвен процент“ се приема от съда за неравноправна по отношение на заемателя, тъй като води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя-заемател и не отговаря на изискванията за добросъвестност. Клаузата не е уговорена индивидуално и кредитополучателя не е имал възможност да влияе върху нея, тъй като договорът от разстояние е бил изготвен предварително.

Съгласно чл.146, ал.1 ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Съгласно чл.146, ал.2 от ЗЗП, не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. В чл.146, ал.4 от ЗЗП е казано, че когато търговецът твърди, че определено условие от договора е индивидуално уговорено, тежестта на доказване пада върху него. В случая няма доказателства, които да установят, че клаузите по договора за такса ангажимент за фиксиран лихвен процент гаранция са индивидуално уговорени.

Претенцията си за заплащане на неустойки ищецът основава на постигната договореност в процесния договор за кредит „***“ № ***/ *** г.

Установява се, че в чл. 15, ал.1 е включена клауза, по силата на която кредитополучателя се задължил до 5 дни от подписването на договора, да представи съгласие за директен дебит по банкова си сметка за целия срок на договора, като при непредставянето на такова съгласие се начислявала в края на всеки тридесетдневен период от усвояването на главницата неустойка в размер на 2% от усвоената, но непогасена главница, като начислената неустойка се дължала ведно с текущото

месечно задължение в края на този тридесетдневен период, като в ал.2 и 3 са посочени допълнителни условия във вр. с ал.1 ; че в чл.15, ал.4 е включена клауза, по силата на която кредитополучателя се задължил, че в срок до 5 дни от подписването на договора, както и 2 дни преди изтичане на всеки следващ тридесет дневен период за заплащане на текущо задължение да представи удостоверение за липса на задължения по чл.87 ДОПК, както и удостоверение за настоящ адрес, като непредставеното на което и да е от двете удостоверения или ако било налице наличието на задължение към държавни и общински органи, се начислявала неустойка в размер на 0,5 % от общия размер на усвоената и непогасена главница, която била част от текущото задължение и се дължала в края на всеки 30 дн. период, като в ал.5 и ал.6 са посочени допълнителни условия във вр. с ал.4.

Съдът намира, че в настоящия казус не са налице условията за присъждане на претендираните неустойки. Съгласно чл.92 от ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. По делото не е спорно, че ответникът не е изпълнил поетите с договора задължения относно посочените в ал.1 и ал.4 на чл.15 обезпечения. Действително, принципът на договорната свобода/ чл.9 от ЗЗД / е основополагащ, но тази свобода на договаряне във всички случаи е ограничена от повелителните правни норми, вкл. от т.нар.добри нрави. Съдът е задължен служебно да провери съответствието на неустоечната клауза с добрите нрави, разглеждани като неписани морални норми, израз на принципите за справедливост и добросъвестност в гражданските и търговските правоотношения. В конкретния случай съдът приема, че по начина, по който са уговорени неустойките, същите излизат извън присъщите им функции – обезпечителна, обезщетителна и санкционна, в каквато връзка са указанията, дадени с ТР №1/15.06.2010 г. по т.д.№1/2009 г. ОСГТК на ВКС. Преценявана към момента на сключване на договора, неустойките са изпълнявали единствено обезпечителни функции, тъй като имат за цел да стимулира точното изпълнение на поетото задължение до предоставяне на обезпечение. Тук е мястото да се отбележи, че при договора за потребителски кредит вредите за кредитора са свързани със забавата при възстановяване на предоставените от него средства в заем, заплащането на възнаграждение за ползването на заемната сума и направените разходи по събиране. Уговорените с договора неустойки в случая не обезпечават възстановяването на вредите, т.е. те нямат обезщетителен характер. От неизпълнението на поетите от ответника задължения за предоставяне на обезпечения не е настъпила вреда, която да подлежи на обезвреда чрез включване на клауза за договорни неустойки. Съдът намира, че в случая на заплащането на претендираните от ищеца неустойки ще бъдат налице обективна неравностойност на насрещните задължения, а това от своя страна поражда условия за неоснователно обогатяване на ищеца. Договорените в чл.15 от договора неустойки са в отклонение на основния принцип за добросъвестност и справедливост в търговските отношения и като накърняваща добрите нрави се явява нищожна по смисъла на чл.26, ал.1, предл.3 от ЗЗД.

Наред с горното, съдът счита, че неустоечните клаузи на чл.15 от Договора за паричен заем могат да бъдат квалифицирани и като неравноправни клаузи, с оглед наличието на предпоставките, визирани в чл.143, т.5 ЗЗП. Легалната дефиниция на понятието неравноправна клауза се съдържа в разпоредбата на чл.143 от ЗЗП. Според цитираната разпоредба, неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или

доставчика и потребителя”, като в т. 5 е визирана хипотеза на задължаване на потребителя при неизпълнение на негови задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Съгласно чл.146, ал.1 от ЗЗП неравноправните клаузи в договора са нищожни, освен ако не са уговорени индивидуално, като в алинея 2 от посочената разпоредба е разписано, че не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им особено в случаите на договор при общи условия. Тези нормативни разрешения са дадени и в Директива 93/13/ЕИО на Съвета/чл.3/, според която не се счита индивидуално договорена клауза, която е съставена предварително и потребителят не е имал възможност да влияе на нейното съдържание. Фактът, че някои аспекти от дадена клауза или някоя отделна клауза са индивидуално договорени, не изключва приложението на чл.3 от Директивата към останалата част на договора, ако общата преценка на договора сочи, че той е договор с общи условия.

Безспорно установено е в настоящия случай, че неустоечните клаузи са част от съдържанието на сключения между страните договора за кредит „***“ № ***/ *** г. Това обаче, не е достатъчно същите да бъдат квалифицирана като индивидуално уговорени, тъй като нормата на чл.146, ал.2 ЗЗП изрично прокламира, че не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. Ето защо съдът приема, че в случая са нарушени изискванията на разпоредбите на чл.11, ал.1 и ал.2 ЗПФУР, според които информацията за договорните задължения, която се предоставя на потребителя преди сключването на договора, задължително съответства на задълженията по договора, които биха възникнали съгласно приложимия към договора закон за предоставяне на финансови услуги от разстояние, при условие че договорът бъде сключен. Като втората алинея на разпоредбата гласи, че информацията, която доставчикът предоставя на потребителя съгласно чл.8-10, трябва да бъде пълна, вярна, разбираема и да не въвежда потребителя в заблуждение. В настоящия казус, съдът приема, че тези условия не са изпълнени, като трите вида неустойки са неоснователни и следва да се отхвърлят.

С оглед на това, че по данни от делото и от назначената ССЕ се установява, че ответника е платил на ищеца сумата от 294, 50 лв. за такса ангажимент и трита вида неустойки, то тази сума следва да се приспадне от начислените такси по чл.20, ал.4 от договора, законната лихва за забава и част от договорната лихва. С оглед на това съдът приема, че с посочената сума ответника изцяло е погасил лихвата за забава в претендирания размер от 74,95 лв., начислени такси в размер на 133, 50 лв. и част от договорната лихва в размер на 86, 05 лв., като иска за главница следва да се уважи за сумата от 2998, 50 лв. и иска за договорна лихва следва да се уважи за сумата от 287, 66 лв.

В полза на ищеца следва да се присъди и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 13.12.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, тъй като същата се явява законна последица от уважаването на иска за главница и по делото е налице изрично искане на ищеца за присъждането ѝ.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК на ищеца се дължат разноски съразмерно на уважената част от иска, като съгласно представения списък по чл.80 ГПК същите претендират такива в общ размер на 2 659, 45 лв., от които 204, 20 лв. заплатена държавна такса; 500, 00 лв. депозит за вещо лице; 455, 25 лв. депозит за особен представител и 1500, 00 лв. заплатен адвокатски хонорар. В настоящия случай

съгласно разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК е направено своевременно възражение от страна на особения представител на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на ищеца, което съдът намира за основателно. Съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Д.В. бр.88/04.11.2022 г.), минималният размер на адвокатския хонорар при материален интерес от 5105,06 лв. е 810, 51 лв. Делото не е с фактическа и правна сложност, проведено е едно заседание, като съдът счита, че заплатеният от ищеца хонорар на адвоката му в размер на 1500,00 лв. е прекомерен. Поради това и на осн.чл.78, ал.5 от ГПК, същият следва да бъде намален до размера от 810, 51 лв. съгласно Наредба № 1/2004 г.

С оглед на това на ищеца се дължат разноски в размер на 1268.08 лв. съразмерно на уважената част от иска.

На ответника също се дължат разноски съгласно отхвърлената част от иска, но с оглед на това, че в настоящото производство същия се представлява от назначения му от съда особен представител, като не се представиха доказателства за направени такива, то на същия не следва да му се присъждат разноски.

Мотивиран от горното, Ямболският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. Р. П., ЕГН ***** да заплати на „Вива Кредит “ ООД, със седалище и адрес на управление гр. София, ЕИК *** сумата от 2998,50 лв. – незаплатена главница и сумата от 287,66 лв. договорна лихва за периода от 11.03.2022 г.-08.10.2022 г. по договор за кредит „***“ № ***/ *** г., в едно със законната лихва от датата на исковата молба – 13.12.2022 год. до окончателното изплащане на задължението,**КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за такса ангажимент за фиксиран лихвен процент в размер на 627,90 лв., неустойка по чл.15, ал.4,5 и 6 за непредставяне на удостоверения за настоящ и постоянен адрес в размер на 149, 50 лв., неустойка по чл.15, ал.4, 5 и 6 за непредставяне на удостоверение за липса на задължения по ДОПК в размер на 149, 50 лв.,неустойка по чл.15, ал.1,2 из3 за непредставяне на съгласие за директен дебит в размер на 587,50 лв., начислени такси по чл.20, ал.4, съгласно тарифа за дапълнителен пакет услуги, доброволно избрани от кредитополучателя в размер на 133, 50 лв., законна лихва за забава по чл.20, ал.3 за периода 11.12.2021 г. – 08.10.2022 г. в размер на 74, 95 лв. и част от договорната лихва в размер на 86, 05 лв. и за периода 11.12.2021 г.- 11.02.2022 г., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА П. Р. П., ЕГН ***** , да заплати на „Вива Кредит “ ООД, със седалище и адрес на управление гр. София, ЕИК *** сумата от 1268.08 лв.– разноски за настоящата инстанция.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Ямболския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____